

Με χέρι πιο ελεύθερο τώρα, με πείρα

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ*

Με το που ξύπνησα, μπήκα στο Intrade, την ιστοσελίδα πολιτικών στοιχημάτων (την πιο έγκυρη πηγή ενημέρωσης για τις πολιτικές εξελίξεις στις ΗΠΑ). Ενώ κοιμόμουν, ο Ομπάμα είχε σκαρφαλώσει στα 9 δολάρια, που πάει να πει είχε κερδίσει.

Ενιωσα μια γλυκιά ανακούφιση. Ο κουρασμένος γίγαντας που μετράει ακόμα -η άλλη πατρίδα μου- δεν γυρίζει στο Μεσαίωνα, πάλι παρά τρικά. Ο κοσμάκης θα έχει κάποια αξιοπρέπεια και ασφάλιση, η επιστήμη δεν θα είναι στο στόκαστρο, η συγγνή ολιγαρχία δεν θα είναι εντελώς ανεξέλεγκτη.

Ανακούφιση και για έναν άλλο λόγο: αυτήν τη φορά εγώ δεν τον είχα ψηφίσει.

Θυμήθηκα την ίδια στιγμή τέσσερα χρόνια πριν. Το χορό στους δρόμους του Μπέρκλεϊ, τους Αφροαμερικανούς με τα δάκρυα στα μάτια. Θυμήθηκα το φανα-

τισμό, τον εθελοντισμό, τις οικονομικές συνεισφορές, τη δικτύωση, τα εκατό εκατομμύρια που είχαν γίνει ένα.

Αυτήν τη φορά ήταν αλλιώς, γιατί πολλά είχαν μεσολαβήσει. Η κλιμάκωση στο Αφγανιστάν. Η διατήρηση του Νταχάου στο Γκουαντάναμο. Η συνέχιση της επίσημης παράκρουσης με το Ισραήλ. Κυρίως ο βασανισμός (γνώμη της Διεθνούς Αμνηστίας και των κορυφαίων ακαδημαϊκών νομικών των ΗΠΑ) του Μπράντλεϊ Μάνινγκ, του γενναίου στρατιώτη που κατήγγειλε τα εγκλήματα των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων στο WikiLeaks. Ψήφισα κάποια αριστερή διαμαρτυρία.

Αλλά βγήκε. Με το χέρι πιο ελεύθερο τώρα, με πείρα. Για να δούμε.

*Ο Χρίστος Χ. Παπαδημητρίου διδάσκει Πληροφορική στο Μπέρκλεϊ. Το μυθιστόρημά του «Ανεξαρτησία» μόλις κυκλοφόρησε στην Ελλάδα (εκδ. Πατάκη).

Μια αμερικανική οικογένεια. Οι Ομπάμα επιστρέφουν από το Σικάγο στην Ουάσιγκτον: ο πρόεδρος στις προκλήσεις της διακυβέρνησης, η Πρώτη Κυρία στο ρόλο του «βράχου» του σπιτιού και οι μικρές δεσποινίδες Σάσα και Μάλια, 11 και 14 ετών, που «άνθισαν» μέσα σε μία τετραετία (κάτω), στη σχολική ζωή και την εφηβεία τους, που, προς τιμήν των γονιών τους, παραμένει φυσιολογική...

